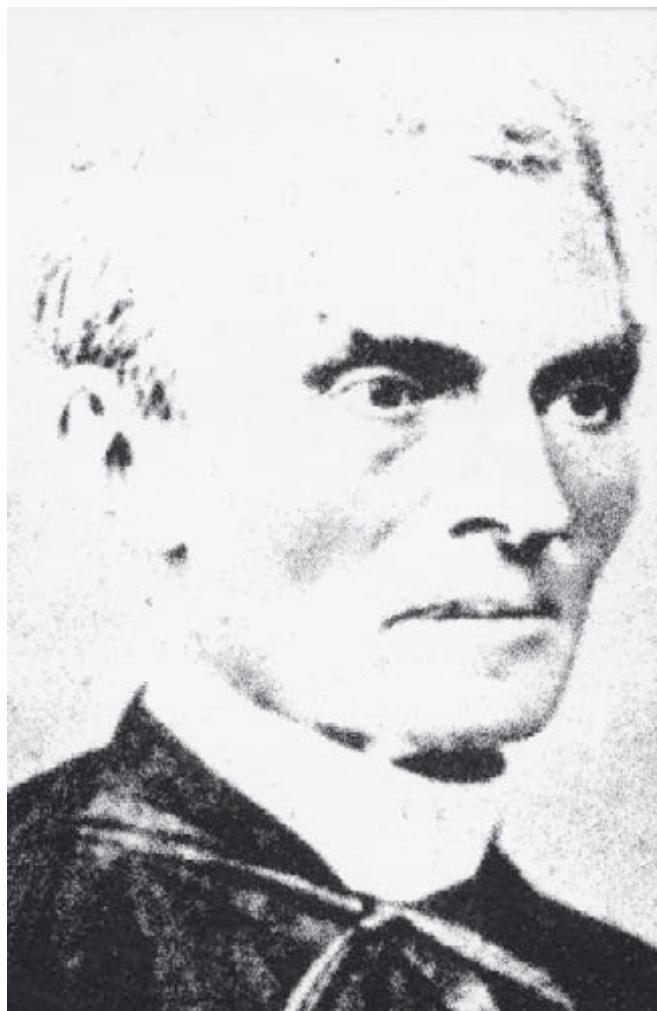

Sveta Pričest

Sv. Peter Julian Eymard

(*Holy Communion, from the French of Saint Peter Julian Eymard, Founder of the Blessed Sacrament Fathers, Emmanuel Publications, Cleveland, Ohio 44 143*)

Sv. Peter Julian Eymard (1811.-1868.), utemeljitelj Očeva i braće Presvetog Sakramenta, svećenik je Euharistije, kanoniziran od Pape Ivana XXIII., 9. prosinca 1962., na kraju prve sesije II. vatikanskog koncila. Duboko kontemplativna i apostolska osoba, posvetio je cijeli svoj život Euharistijskoj molitvi, zauzimanju za siromašne, i propovijedanju o Euharistiji. Da bi svoju misiju proširio utemeljio je Kongregaciju Presvetog Sakramenta.

Eymardova duhovna ostavština prezentirana je u *Eymard biblioteci*, bogatoj Euharistijskom duhovnošću. Kroz te stranice se Eymardovva ljubav za Euharistiju proširivala desetljećima

da postane ljubav svih. Zasigurno nitko nije ispisao ljepših i dubljih stranica o Euharistiji od ovog sveca. Žaleći što smo stali s prevođenjima istih 2000. g., sada želimo iskupiti se nastvaljujući gdje smo stali...

Duh Pričesti

Dilata od tuum, et implebo illud.

Otvori usta široko, i ja ћu ih napuniti. (Ps. Vxxx. 11.)

Ljubav Isusa Krista doseže svoje najviše savršenstvo i proizvodi najbogatiju žetvu milosti u neizrecivom jedinstvu koje On sklapa s dušom u Svetoj Pričesti. Stoga, sa svakom željom za dobrotom, svetošću i savršenstvom ta nas pobožnost, vrline i ljubav mogu inspirirati, primorani smo usmjeriti put prema tom jedinstvu, prema čestoj i jednakoj svakodnevnoj Pričesti.

Budući da u Svetoj Pričesti imamo milost, model i praksu svih vrlina, a sve od njih nalaze svoju vježbu u toj božanskoj akciji, više ćemo profi tirati od Pričesti nego od svih drugih

18

VJERA I KULTURA

sredstava posvećenja.

Ali do takvog cilja, Sveta Pričest mora postati misao koja dominira umom i srcem; ona mora biti ciljem cijelog studija, pobožnosti, svih vrlina; primanje Isusa mora biti cilj kao i zakon života. Sav naš rad mora konvergirati prema Pričesti kao svojem kraju i teći iz njega kao iz svojih izvora.

Živimo tako da možemo biti primljeni s korišću čestoj i jednakoj svakodnevnoj Svetoj Pričesti; riječju, usavršimo se kako bismo dostoјno primili Pričest i živimo sa stalnim pogledom prema Pričesti.

Ali možda ćeš reći da je tvoje ništavilo preplavljeni Veličanstvom Božjim. – Oh, ali ne tako! To Veličanstvo, nebesko i božansko Veličanstvo koje vlada na nebesima, nije prisutno u Svetoj Pričesti. Ne vidiš li da se je Isus prekrio velom kako te ne bi uplašio, kako bi te ohrabrio da gledaš u Njega i dođeš mu blizu?

Ali možda te osjećaj tvoje nedostojnosti drži postrani od tog Boga sve svetosti? – Istina je da je najveći svetac, ili jednako najčišći od Kerubina, nedostojan primiti božansku Hostiju...

Ali ne vidiš li da je Isus skrio Svoje vrline, da je skrio svoju svetost, kako bi ti pokazao svoje Božanstvo jednostavno i jedino? Ne čuješ li taj blagi glas koji te zove: "Dođi u Mene"? Ne osjećaš li blizinu te božanske Ljubavi kao magnet koji te privlači? Nakon svega, nisu tvoje zasluge koje ti daju tvoje pravo, niti je tvoja vrlina koja ti otvara vrata Cenakula; to je ljubav Isusova.

"Ali imam tako malo pobožnosti, tako malo ljubavi; kako moja duša može primiti mog Gospodina kada je tako mlaka, i stoga tako odbojna i tako nedostojna Njegove pažnje"?

Mlaka? Ali to jedan više razlog zašto bi trebao zaroniti iznova i iznova u tu užarenu peć. Odbojna? Oh, nikada, ovom dobrom Pastiru, ovom blagom Ocu, očinskom iznad svih drugih očeva, majčinskem iznad svih majki! Što si slabiji i bolesniji, više trebaš Njegovu pomoć; nije li kruh potpora jednakog i slabog?

"Ali ako imam grijeh na mojoj savjesti?"...Ako, nakon ispitivanja savjesti, nisi moralno siguran, ako nisi pozitivno svijestan ikakvog moralnog grijeha, možeš doći Svetoj Pričesti.

Ako opraćaš svima koji su te uvrijedili, već su ti tvoje vlastite uvrede oproštene; i kao tvoje dnevne omaške, tvoja rastresenost tijekom molitve, tvoji prvi pokreti nestrpljivosti, oholosti, samoljublja, kao isto tako tvoje greške, u tvojoj lijnosti, da staviš postrani od sebe odmah vatru iskušenja, spoji zajedno

sve te udarce Adamovog grijeha i baci ih u peć božanske ljubavi.
Što ljubav oprosti oprošteno je zaista.

Ah, nemoj da budeš odstranjen od Svetog Stola ispraznim izgovorima! Ako se ne želiš pričešćivati poradi sebe, tada se pričešćuj poradi Isusa Krista. Pričešćivati se poradi Isusa Krista znači utješiti Ga poradi zanemarivanja većine ljudi koja ga je napustila; to znači potvrditi Njegovu mudrost utemeljenjem ovog sakramenta duhovne podrške; to je otvoriti riznice milosti koje nam je Isus Krist sačuvao u Euharistiji samo da bi je mogao darivati čovječanstvu; ne više, to je dati njegovoj sakramentalnoj

ljubavi obilat život koji on želi, Njegovoj dobroti sreću da se čini dobro, Njegovom veličanstvu sreću darivanja Njegovih darova. Primanjem Euharistije, stoga, ispunjavaš glavni razlog Svete Euharistije; jer ako tu nema pričesnika, ovaj će izvor teći uzalud; ova peć ljubavi neće zapaliti nijedno srce; ovaj će Kralj vladati bez podanika.

Sveta Pričest ne samo da daje sakramentalnom Isusu prigodu zadovoljiti svoju Ljubav; ona Mu daje novu ljubav koju će on posvetiti slavi Svojega Oca. U njegovom stanju slave, On ne može dalje častiti Oca ljubavlju slobodnom i meritornom. Ali u Pričesti On će ući u čovjeka, svezati se s njime, sjediniti se s njime. Zauzvrat, tim čudesnim sjedinjenjem Kršćanin će dati udove, živuće i osjećajuće vještine, proslavljenom Isusu; on će Mu dati slobodu koja čini zaslugu vrline; stoga, kroz Pričest, Kršćanin će biti preobražen u Isusa samog, i Isus će iznova živjeti u njemu.

Nešto božansko će tada doći da korača u onome koji se pričešćuje; čovjek će raditi, a Isus će dati milost rada; čovjek će pridržati zaslugu, ali Isusu će biti slava; Isus će biti sposoban reći Svojem Ocu: "Velim Te, častim Te, i još patim, iznova oživljen u Mojim udovima."

To daje Pričesti njezinu najveću moć: to je drugo i stalno

utjelovljenje Isusa Krista; između Isusa Krista i čovjeka ona tvori jedinstvo ljubavi i života; riječju, to je drugi život za Isusa Krista.